EEN WEEKBLAD MET MICKEY EN KUIFJE

PEP

Nr. 19 9 mei 1964

Voor abonnees 35 ct.

Losse nummers 45 ct.

HALLO, beste vrienden!

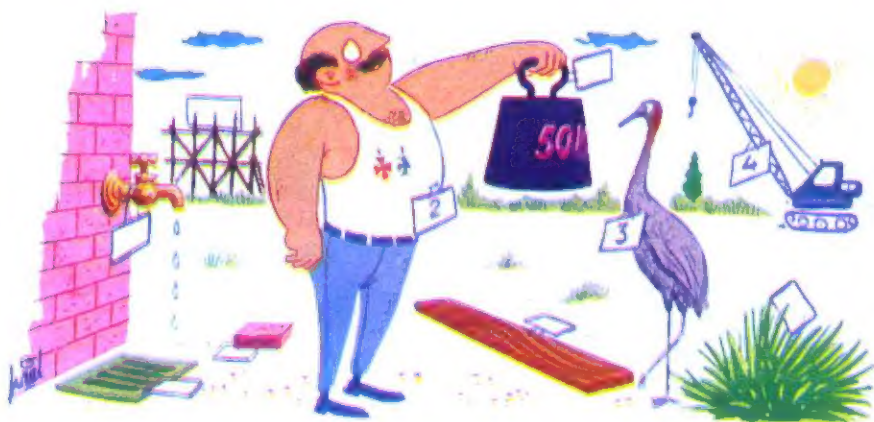
TWAALF mensen hebben tot nu toe verteld over hun vaak opwindend beroep. Deze week zijn de laatste drie aan de beurt: een duiker, een toneelspeelster en een reclamevlieger. Een duiker heb je misschien nog nooit aan het werk gezien, maar een reclamevlieger ongetwijfeld wèl, net zo zeker als je Kitty Janssen — als het niet op het toneel was, dan toch op het televisiescherm — haar beroep hebt zien uitoefenen. Denk alleen maar 'ns even terug aan de tijd dat zij als freule Nicolien in een avontuur van Swiebertje optrad.
Jullie zijn natuurlijk allemaal benieuwd naar de uitslag van de dubbele Paasprijsvraag. Wie zou de winnaar zijn van de dubbeldaks shelter en wie krijgt een draagbare radio thuisgestuurd? En niet te vergeten: wie zouden de tien winnaars zijn, die een dag op het Circuit van Zandvoort mogen doorbrengen als de racers daar ronde na ronde hun verschrikkelijk snelle wagens voortjagen? Nog twee weken geduld, dan weet je het! Intussen kun je in deze PEP al 'ns bekijken hoe er op zo'n circuit gereden moet worden, hoe je de bochten moet nemen, want elke bocht heeft weer zijn heel eigen „gebruiksaanwijzing"! Op pagina 24 en 25 neemt de directeur van het Circuit, meneer Hugenholtz, jullie mee in een snelle Mercedes sportwagen. Je hebt waarschijnlijk wel gehoord dat in de Fokkerfabrieken hard gewerkt wordt aan een nieuw straalverkeersvliegtuig, de F-28. Volgende week wordt dit toestel aan jullie voorgesteld, in PEP!

Een felle wind joeg over het circuit toen de witte Mercedes er zijn rondjes draaide.

Een duiker trekt zijn loodzware schoenen aan op het dek van de „Cerberus".

VOOR PIENTERE PEP PUZZELAARS

WAT WORDT ÉÉN?

Op het eerste gezicht lijkt de tekening op de uitslag van een wedstrijd, waarbij de eerste prijs nog moet worden aangewezen. Toch is dat niet zo. Het gaat erom dat je mens, dier en ding, die de nummers 2, 3 en 4 dragen, dezelfde naam kunt geven. Die naam is misschien moeilijk te ontdekken. Maar als je weet dat nummer één óók die naam draagt en dat een van de zeven dingen waar een kaartje aan zit nummer één is, vind je misschien de oplossing, die dus uit één woord bestaat. Schrijf dat woord op een briefkaart en stuur deze vóór 14 mei naar: Redactie Pep, Postbus 1444, Amsterdam. Zet in de linkerbovenhoek aan de adreszijde van de briefkaart: Pep-prijsvraag nr. 19.

De oplossing van prijsvraag no. 17: De bovenste plank was „zuur", jam hoort een plank lager. De tweede plank was „zoet", vlees hoort een plank lager. De onderste plank was „hartig", azijn hoort op de bovenste plank. De oplossing is dus: jam - vlees - azijn.

PRIJZEN

1e prijs: een horloge; 2e prijs: een fototoestel; 3e prijs: een tafeltennisspel; 4e prijs: een kruiswoordspel: 20 troostprijzen: een bal.

DE WINNAARS VAN PRIJSVRAAG No. 12 ZIJN:

1e prijs: Chris Baesjou, Loniusstr. 10, Hoorn; 2e prijs: Annemiek Tetz, Antillestr. 43, Roermond; 3e prijs: Henk v. Breda, Jeudestr. 128, Zoelen, bij Tiel; 4e prijs: Henny v. d. Eem, Tasmanstr. 89", A'dam. De winnaars van een troostprijs krijgen deze, zonder dat hun naam in Pep komt te staan, thuisgestuurd.

Ton en Tineke

door Franquin

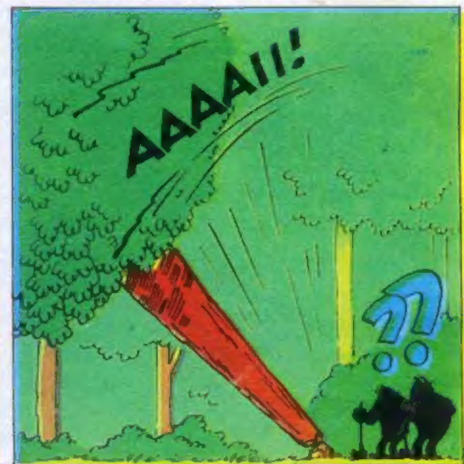

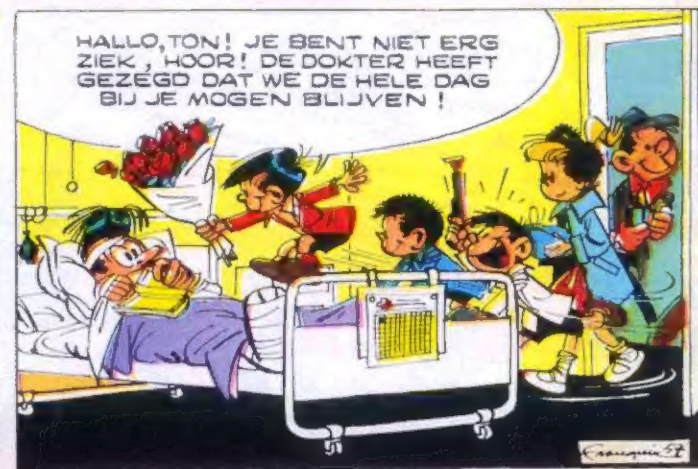

Pep in het land van BOEM-BOEM

De pygmeeën hebben Pep als hun leider gekozen. De prof is gevangen genomen door Carl en Ricardo; daar neemt Dick Dreuner, die nu zijn werkkrachten in de goudmijn kwijt is, geen genoegen mee . . .

Weet je al wat we nu moeten ondernemen, blanke vreemdeling?

Ja! We houden ons hier verborgen en overvallen vannacht Dick Dreuner en zijn mannen!

Wat kunnen we tegen dat geboefte beginnen? We zijn ongewapend en zij hebben geweren! Een hopeloze zaak!

Hopeloos? Welnee! Wij hebben toch boemerangs? Die hebben een reuze effect, hoor!

Mooi zo! Ik zal er meteen vandoor gaan om Dick Dreuner hiervan op de hoogte te stellen!

Later . . .

Zo, baas, ik heb die dikke stevig aan 'n boom vastgebonden, dan hebben we rust!

Mooi zo! Breng nu alles in gereedheid om de jacht te openen op die pygmeeën!

In de mijn . . .

Ik ben nu al uren bezig om me een uitweg uit deze mijn te hakken! Ik zal dit nooit overleven . . .

Ia . . . kan . . . niet meer! Als ik niet . . . gauw een uitgang . . . vind . . . dan . . . geef ik . . . het . . . op!

B-bent u . . . erg boos op ons . . . meneer Dreuner?

Ik vergeef 't jullie nooit! Jullie moesten door de grond gaan van schaamte, sukkels dat jullie zijn!

Jawel, baas . . .

U heeft groot gelijk, baas . . Oooooh!

Hé . . . ze doen het ook nog! Wat schamen die kerels zich!

Asjemenou! Wat doe jij onder mijn huis?

Ik zocht een uitweg uit de mijngang! Pardon, ik ga al!

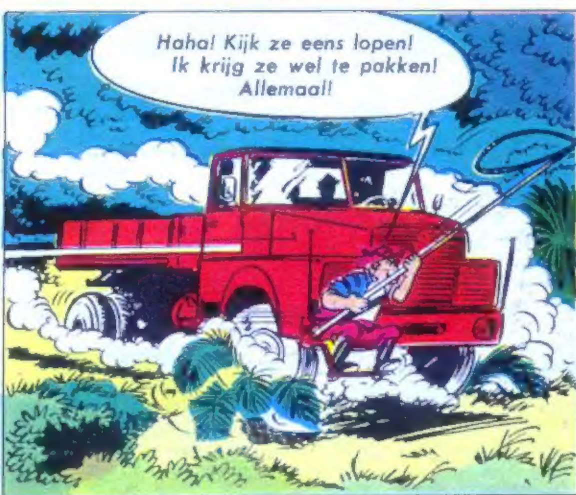

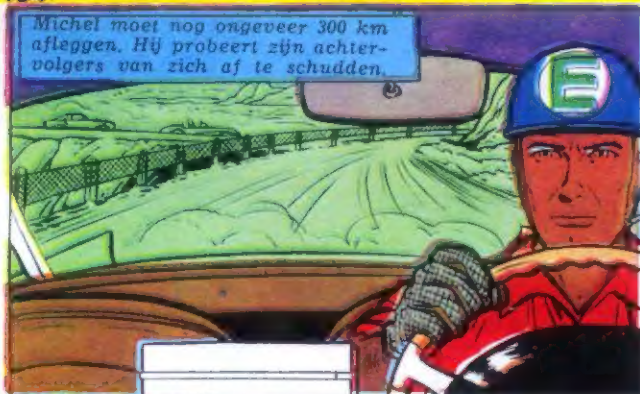

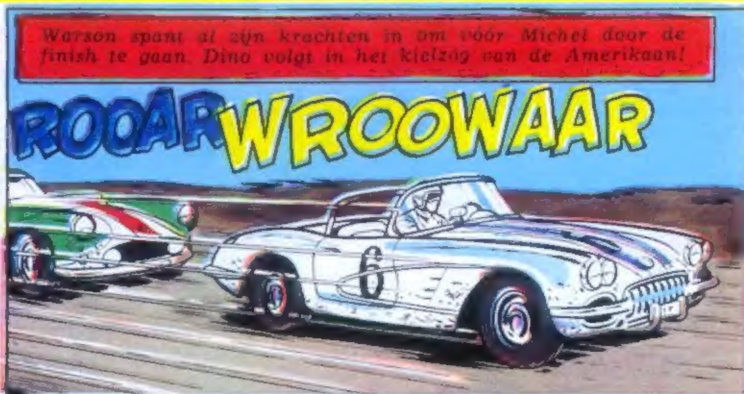

WORDT VERVOLGD

MICHEL VAILLANT CIRCUIT

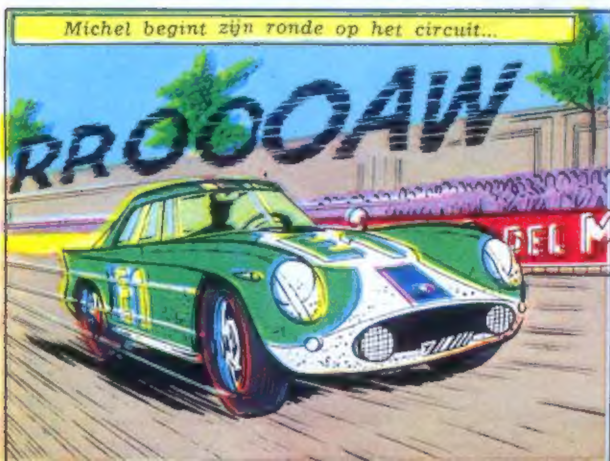

VAN DE ANGST

Tussen Madrid en Barcelona wordt Michels „Vaillante" uit een bocht geslingerd doordat de remmen niet goed functioneren. De wagen komt op een lager gelegen, oude weg terecht. Met enige vertraging vertrekt Michel weer . . . .

Terwijl de racers na elkaar de vreselijke rit beëindigen, worden de Europese coureurs door verslaggevers omringd.

Over tien minuten weten we de uitslag!

Warson heeft beslist gewonnen!

Jammer dat Dino in het begin niet zo fit was. Hij rijdt zeker zo goed als Warson!

Was ik niet fit, zeg je? Nee, dat was het niet. Ik was bang, verschrikkelijk bang!

En ik ben ervan overtuigd dat jij tweede bent!

Dino is inderdaad de eerste van de Europese ploeg. Hier volgt de uitslag:
1. Warson, 13 u 22'54" Gemiddelde snelheid 117,874 km/u
2. Falconetti, 13 u 36'00
3. Sparkia, 13 u 37'12"
4. Berckmans, 13 u 45'50"
5. Vaillant, 13 u 47'24" Gemiddelde snelheid: 115,823 km/u
6. Danver. 7. Motkov.
8. Cartier. 9. Narkine.
10. Bill Rix

Tot opgave gedwongen: de gebroeders Perez, Nassiev, Popsky en de ongelukkige von Richter.

Von Richter ligt met een sleutelbeenbreuk in het ziekenhuis.

Hij zei dat het zijn fout was...

NEE! Het was...

Wat bedoel je, Agnes? Ik heb de indruk dat je iets verbergt... Wat heeft die Spanjaard daarnet tegen je gezegd?

Ik durfde 't niet te zeggen... Hij vertelde me dat de „Porsche" gesaboteerd werd!

Meneer Vaillant verneemt dat het verenstel van de remmen met een scheermes werd doorgesneden. Met het blote oog was het niet te zien, maar door de druk begaf het veren-stel het, waardoor de remmen onbruikbaar werden. De ploeg is diep verontwaardigd.

DE SCHURKEN!

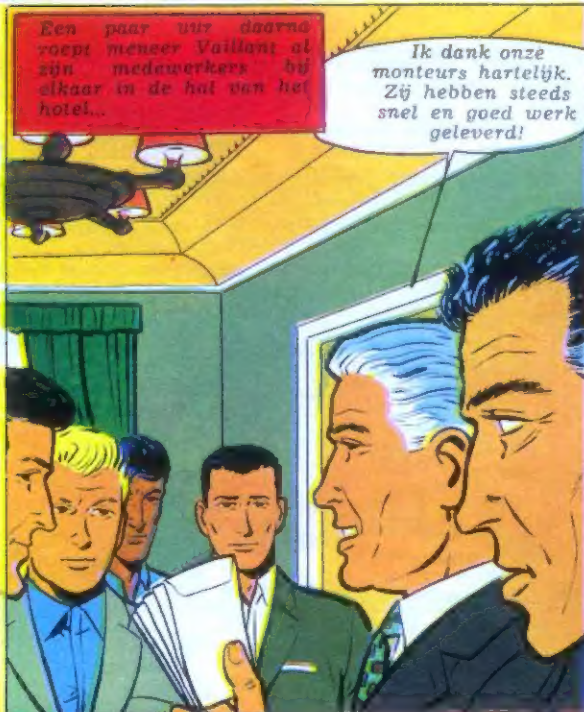
En de politie schiet natuurlijk niet op met het onderzoek... Wie is de schuldige?

Misschien is hij dicht bij ons... Misschien zelfs in een van de stands naast ons...

Een paar uur daarna roept meneer Vaillant al zijn medewerkers bij elkaar in de hal van het hotel...
Ik dank onze monteurs hartelijk. Zij hebben steeds snel en goed werk geleverd!

En het doet me plezier dat ik aan ieder van hen een welverdiende premie kan overhandigen!
Dank u wel, meneer Vaillant!

Ik hoop dat wij in Warschau revanche kunnen nemen. Voor nu, een behouden terugreis!

Meneer Vaillant praat nog even met zijn coureurs...
Ik wacht op nader bericht over de sabotages. Ik zal jullie op de hoogte houden.
!?

De inspecteurs hebben het niet gemakkelijk. Onze tegenstanders zijn niet al te vriendelijk. Zij dreigen...

...een beroep op hun consuls te doen, als men hen als verdachten beschouwt!

AGNES!
Ja, vader?

Wil je vragen of ik de rekeening beslist vóór morgenochtend negen uur krijg?
Ja, in orde vader.

Na de officiële recepties reist de Europese ploeg de volgende dag naar Parijs. Daar nemen de racers afscheid van elkaar. Met 'n „tot ziens in Warschau".

De Vaillants bereiden zich al voor.
Jean-Pierre, denk aan de tweede „Vaillante Mystère" die ik over 14 dagen moet hebben voor Monaco.
Ja, broertje! Maak je maar geen zorgen!
L'ECLAIR

Maandag. De mannen zijn al naar Polen voor de training. Agnes zal hen daar op de dag van de races treffen. Intussen brengt ze haar kleren in orde...

Van al dat reizen slijten mijn kleren verschrikkelijk, mama!

Die broek moet naar de stomerij. Wat denkt u, zou ik hem voor vrijdag terug kunnen krijgen?

Maar natuurlijk! Dat kan in 2 uur gebeuren!

Goed, dan maak ik de zakken leeg...

?

Hé, dat is de foto die ik in Barcelona vond. Ik was hem helemaal vergeten!

Ik heb die racer nooit gezien.

Op de achterkant van de foto staat „ter herinnering aan Peter". Agnes wil er meer van weten...

Mama, ik loop even naar meneer Latour. Ik leg het je straks wel uit.

Wat? O ja, dat is goed...

Ze wordt meteen door de directeur van „L'Eclair de France" ontvangen en vertelt hoe ze aan de foto komt...

Iemand van onze ploeg heeft hem verloren. Kent u de racer?

Ja, Agnes. Het is Peter Grant.

Peter Grant was 'n veelbelovende Engelse racer. Een paar jaar geleden verongelukte hij in Italië. Onze vriend von Richter ontsnapte toen nauwelijks aan de dood....

Von Richter? Is dat misschien 'n aanwijzing?

Kunt u nagaan onder welke omstandigheden dit ongeluk gebeurde?

Natuurlijk! Ik zal even vragen of iemand ons de klapper wil brengen...

Zij lezen het verslag over het ongeluk dat Peter Grant het leven kostte....

Na de aanrijding met de Italiaanse wagen slipte de „Vanwall" van Peter Grant naar links. Op dat ogenblik naderde von Richter. Om een botsing te voorkomen, probeerde Peter Grant weer controle over zijn wagen te krijgen, maar hij vloog uit de baan en kwam tegen een paal terecht.

Vreselijk! En hij was nog maar drieëntwintig jaar!

Dit was het begin van een hele reeks ongelukken... Wacht, 't vervolg. Een aantal coureurs na de race, zie je wel. Hier... Mike Hawthorn... Veel mensen en...

HE! DAAR, LINKS... WIE IS DIE MAN?...

WORDT VERVOLGD

DE WRAAK

HET huisje lag aan de rand van het bos, ver van de weg en nog veel verder van het dichtstbijzijnde dorp. Commissaris Baardemakers, die tevergeefs naar een bel had gezocht, klopte op de deur. Samen met Rik Ringers was hij hier naar toe gekomen.
Het bleef even stil, toen hoorden zij een zwakke, bevende stem: „Wie is daar?"
„Commissaris Baardemakers..."
„Ah, ik ben blij dat u hier zo gauw naar toe gekomen bent!"
De deur ging open en op de drempel verscheen een oude man, gekleed in lompen. Niemand zou in deze haveloze grijsaard de koning van de brandkastkrakers, Max Loonstra, herkend hebben. Met een knikje nodigde hij de twee bezoekers uit binnen te komen.
„Ik heb u laten roepen, commissaris, omdat ik bang ben..." begon hij. „Ik heb de laatste tijd dreigbrieven ontvangen, natuurlijk niet ondertekend, en die voorspellen niet veel goeds..."
„Heb je er enig idee van wie die brieven geschreven kan hebben?"
„Nee... dat wil zeggen, ik heb wel een idee, maar ik kan het niet bewijzen... Wacht u even, dan zal ik de brieven halen."
De oude man verdween in een kamer die naast het vertrek lag waar hij de commissaris en de journalist had binnengelaten. Opeens klonken er enkele schoten. Baardemakers en Rik sprongen overeind en renden de andere kamer in. Max lag ineengekrompen op de vloer. Vier kogels hadden hem geraakt. Met een laatste krachtsinspanning wees hij naar het venster.
„Daar... hij heeft van daaruit... op... me geschoten..."
Rik boog zich over hem heen.
„Wie heeft op je geschoten? Heb je hem herkend?"
„Ja..." mompelde hij en moeizaam voegde hij eraan toe: „...Zacharias..." Zijn hoofd viel achterover. Max Loonstra was dood.
Baardemakers was intussen naar buiten gerend in de hoop nog een glimp van de dader op te vangen. Teleurgesteld kwam hij terug.
„Heeft u hem herkend?"
„Nee, daar is het echt te donker voor."
„Max heeft mij de naam van de dader nog kunnen vertellen voor hij stierf," zei Rik langzaam. „Het schijnt een zekere Zacharias te zijn..."
„Welke?"
Verbaasd keek Rik op. „Hoezo, welke?"
„In de vroegere bende van Loonstra zaten twee kerels die Zacharias heetten, Abel en Gus. Zij zijn geen familie van elkaar; ze haten elkaar en de een is al net zo gevaarlijk als de andere..."
„Max heeft er geen voornaam bij genoemd, commissaris. Hoe kunnen we de dader nu ontmaskeren?"

Twee uur daarna stonden de twee verdachten voor het bureau van Baardemakers. Abel was een kleine gedrongen man met een voortdurende grijns om zijn lippen. Gus was groot en leek op het eerste gezicht een aardige kerel. Baardemakers was al tot de aanval overgegaan: „Wie van jullie heeft de ouwe Max neergeschoten?"
„Wat?" riep Abel schijnbaar verbaasd uit. „Is de ouwe Max dood?"
„Tjonge," mompelde Gus, „het zijn ook altijd de besten die het eerst gaan. Als jij het nou nog geweest was..." Schuin keek hij naar zijn naamgenoot.
„Vóór hij stierf," zei Baardemakers met stemverheffing, „heeft hij de naam van zijn moordenaar nog kunnen zeggen..." Heel even was het doodstil. Zowel Abel als Gus leken ingespannen te wachten, maar geen van de twee zag er verschrikt of angstig uit.
„Zacharias, dat was het laatste woord van Max," zei de commissaris.
Gus haalde zijn schouders op. „Het verwondert me niet," zei hij. „Hij liep Abel al een tijd in de weg. Het enige vreemde is dat hij het nu pas gedaan heeft..."
Heftig protesteerde Abel.
„Je hebt het zelf gedaan! Jij haatte Max! Leugenaar!"
Met gebalde vuisten was Gus overeind gesprongen, maar voor de twee deze zaak hadden kunnen uitvechten, was Baardemakers al tussenbeide gekomen.
„Stel m'n geduld niet op de proef, jongens! Wie is de dader?"
„Waar hebben de vier kogels Max getroffen?" Aarzelend vroeg Abel het.
„In de maagstreek," zei Baardemakers, „alle vier."
Aan de manier waarop hij dit zei, besefte de journalist dat de commissaris door deze vraag op een idee gekomen was.
„Zie je wel," schreeuwde Abel, „dat is het bewijs! Vier kogels in de maagstreek, dat stond enkele jaren geleden nog gelijk met de handtekening van menéér Gus Zacharias!"
Gus verbleekte. „Ik heb het niet gedaan. Ik ben onschuldig."
De commissaris keek hem aan.
„Je zult moeten toegeven dat de schijn tegen je is. De manier waarop Max vermoord werd, pleit niet voor jou..."
„Ja maar..."
Op dat moment viel Rik hem in de rede. „U kunt de moordenaar de handboeien omdoen, commissaris..."
Dat is nu allemaal goed en wel, maar wie is de moordenaar? Wie mag de commissaris de handboeien omdoen... Abel? Of Gus? Probeer er 'ns achter te komen. Lukt het je niet, dan kun je altijd nog op pagina 30 kijken. Daar staat de oplossing van dit raadsel!

ZORRO

GARCIA DOET EEN GOEDE VANGST

IN DE CUARTEL VAN DE PUEBLO DE LOS ANGELES KRIJGT SERGEANT GARCIA EEN UITBRANDER VAN CAPITAN MIGUELO, DE NIEUWE COMMANDANT...

BEVEL VAN DE KONING, SERGEANT! **OF** ZORRO WORDT GEVANGEN GENOMEN **OF** IK VERLIES MIJN RANG ALS COMMANDANT! ALS JE HET BINNEN EEN WEEK NIET KLAARSPEELT, DEGRADEER IK JE TOT GEWOON SOLDAAT BEGREPEN?

SI, MI CAPITAN ...MAAR...U KENT SEÑOR ZORRO NIET. HIJ...HIJ IS ONGRIJPBAAR!

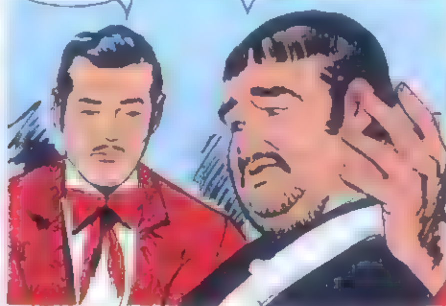

LATER IN DE HERBERG...
BUENAS DIAS, SERGEANT GARCIA! WAT KIJKT U ONGELUKKIG?
HET LEVEN VAN EEN GEWOON SOLDAAT IS DROEVIG, DON DIEGO... EN DE SOLDIJ NOG DROEVIGER!

EEN GEWOON SOLDAAT? IK BEGRIJP U NIET!
DE NIEUWE COMMANDANT GEEFT ME EEN WEEK OM ZORRO TE PAKKEN. ALS HET ME NIET LUKT, DEGRADEERT HIJ ME!

KON IK JE MAAR HELPEN, GARCIA!
SI... MAAR NIEMAND KAN MIJ HELPEN, DON DIEGO! NEEM ME NIET KWALIJK, IK MOET NAAR MIJN MANNEN!

OP ZIJN HACIENDA VERTELT DON DIEGO GARCIA'S PROBLEEM AAN ZIJN DIENAAR, BERNARDO...
WE MOETEN GARCIA HELPEN. HIJ IS DE ENIGE, DIE ALTIJD ALLES VERPRUTST! ZOLANG HIJ AAN 'T HOOFD VAN DE TROEPEN STAAT, IS ZORRO VEILIG. GARCIA MOET Z'N BAANTJE HOUDEN.

IN ZIJN GEHEIME KAMER VERMOMT DON DIEGO ZICH ALS ZORRO...
MAAK JE NIET ONGERUST, BERNARDO! LUISTER MAAR WAT IK VAN PLAN BEN...... ZOEK SERGEANT GARCIA OP EN DAN...

LATER...
WAT PROBEER JE ME TE VERTELLEN? IK BEGRIJP JE NIET...

MET ZIJN ZWEEP TEKENT BERNARDO EEN "Z" IN HET STOF..
"Z"!! ZORRO! WIL JE ZEGGEN DAT JE WEET WAAR HIJ IS?

BERNARDO KNIKT EN HET VOLGENDE OGENBLIK GAAT HIJ DE LANSIERS VOOR...
SNEL, AMIGOS! DIT KAN EEN HEERLIJKE DAG WORDEN!
JA, OF WEER ZO'N HEERLIJKE VERGEEFSE KLOPJACHT!

EN AL GAUW...
ZIE IK HET GOED? DIT IS TE MOOI OM WAAR TE ZIJN!
WIJ ZIJN MET VELEN, SERGEANT! DEZE KEER ONTZORRO ONS NIET!

DE "NIETS VERMOEDENDE" ZORRO WORDT VLUG OMSINGELD...
AHA, ZORRO! EINDELIJK HEB IK JE! HAAL GEEN GRAPJES UIT, ANDERS MOETEN WE SCHIETEN!

IK WEET WANNEER IK VERSLAGEN BEN, SERGEANT. IK BEN UW GEVANGENE!

IN DE CUARTEL...
KIJK, MENSEN! JULLIE HELD, ZORRO, IS DOOR DE DAPPERE GARCIA GEVANGEN GENOMEN!
VERSCHRIKKELIJK! ZORRO IS ONZE ENIGE HOOP!

Zorro, het is een naam die de armen en verdrukten in Californië met vreugde en verwachting vervult... maar het is ook de naam die sergeant Garcia in wanhoop naar zijn hoofd doet grijpen! Soms lijkt het alsof de geheimzinnige en ongrijpbare figuur die achter deze naam schuilgaat, eindelijk ontdekt is, zoals in het verhaal dat volgende week in PEP verschijnt. Of de lansiers er inderdaad in slagen Don Diego gevangen te zetten, kun je lezen in dit opwindende avontuur van

ZORRO

PIETJE PECH
door
C.D.RUSSELL

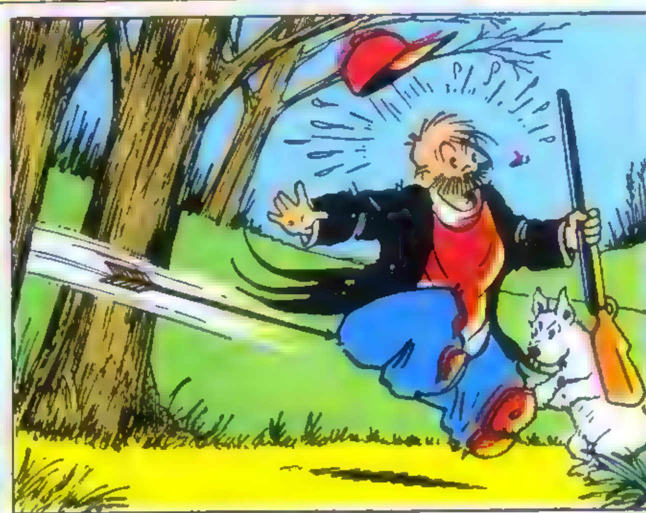

ER ZIJN SCHIET-GRAGE-SCHUTTERS, DIE OP ALLES MIKKEN WAT BEWEEGT! MET DEZE RODE PET ZIEN ZE ME TENMINSTE NIET VOOR 'N HERT AAN!

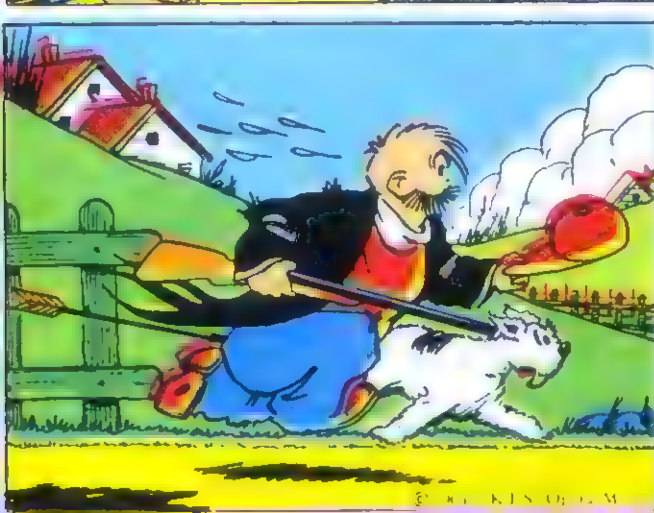

JACHT-
en
SPOR
HUIS

ER ZIT WAT IN. HERTEN DRAGEN GEEN ROOIE PETTEN!

PROBEER JIJ HET MAAR 'NS BETER TE DOEN!

DAT LIJKT NERGENS NAAR!

KAN IK DEZE PET RUILEN VOOR EEN **ROOIE BROEK**?

Een duiker, een toneelspeelster en een reclame-vlieger vertellen deze - laatste - keer in PEP over

HET BEROEP DAT ZIJ KOZEN

DE DUIKER

DE luitenant-ter-zee vakdiensten der tweede klasse I. Fluyt kijkt heel verbaasd. „Natuurlijk," zegt hij, „als je ooit duiker bent geweest heb je allicht weleens wat meegemaakt! Voor het duiken bestaan verschillende uitrustingen. Daar moet ik wel even mee beginnen. Je hebt het standaardpak, waarin de duiker verbinding heeft met boven via een luchtslang en een telefoonkabel. Bij dit pak hoort die zware koperen helm. Dan is er een ondiep-waterpak, voor een duiker die een haven moet schoonmaken bijvoorbeeld. Hij heeft een zuurstof-stikstof mengsel in flessen bij zich. Er bestaat een „mine recovery suit", een mijnenbergingspak, dat geluiddicht en antimagnetisch is. Dan heb je het zo langzamerhand wel heel bekende kikvorspak. De kikvorsman neemt cilinders mee met zuivere zuurstof, waarvan hij per minuut twee liter opgebruikt. Bij de duikersuitrusting met aqualong horen ook flessen, maar die zijn gevuld met samengeperste lucht. En dan heb je ook nog het Amerikaanse pak, dat een masker heeft waarin van boven af lucht wordt ingeblazen. Maar goed, ik liep 'ns een keer in zo'n standaardpak over het dek van een Engelse kolenboot, die een aardig eindje onder water lag, toen ik voelde dat er aan de luchtslang getrokken werd. Zoiets kan gebeuren, het schip boven je wil weleens afdrijven en daar is niet zo gauw wat aan te doen. Ik bleef vriendelijk en zei: „Zijn jullie aan de haal boven? Ik loop wel mee, hoor!" Dat kon, tot ik aan het einde van het dek kwam, dat nog een behoorlijk stuk boven de zeebodem uitstak. „Ik ben aan het eind," zei ik, „ik spring naar beneden!" En toen was er opeens geen lucht meer. Ik kreeg het nogal benauwd, maar even later was er weer net zo opeens wel lucht. Dat zijn zo van die dingen, die kunnen gebeuren, hè?"

Het klinkt alsof hij vertelt dat hij op een avond een brief moest posten om de hoek en dat het een beetje regende. Dat is niet zo heel vreemd als je weet dat hij z'n vijfentwintigjarig jubileum als duiker al achter de rug heeft. In 1938 begon hij ermee, in het toenmalige Nederlands-Indië. Daar werd namelijk druk geoefend in het afschieten van torpedo's, die nog weleens hun doel wilden missen. Daarom werden er speed-boats achteraan gestuurd om ze op te vissen, maar soms zonk er een torpedo en dan mocht een duiker het ding naar boven halen.

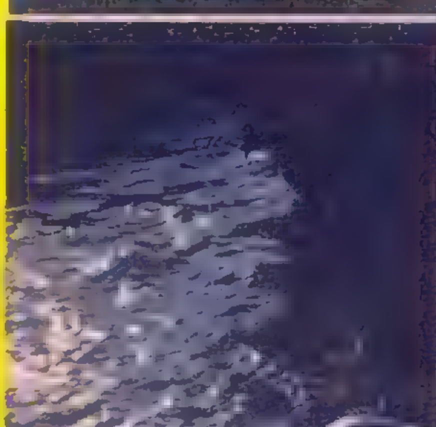
Wat voor een karweitje je ook voor een duiker zou kunnen bedenken, luitenant-ter-zee Fluyt heeft het ooit weleens gedaan: van het wrakken en dokken onderzoeken en het helpen bij het opruimen ervan, van het mijnen onschadelijk maken en tot ontploffing brengen, waarbij de ploeg duikers vaak met een rubberbootje vanaf het strand de Noordzee opging, tot het helpen bergen van een- of tweepersoons onderzeebootjes en hele vliegtuigen die tijdens de oorlog op de bodem van de zee of het IJselmeer terecht waren gekomen. Hij heeft de lange weg afgelegd die loopt van duiker tweede klasse met de bevoegdheid tot het gaan naar een diepte van 30 meter en de taak scheepsrompen, schroeven en roeren onder water te controleren, via duiker eerste klasse en seinmeester tot duikmeester, de man die elk karwei onder water moet kunnen klaren. Het is een eenzaam beroep, duiker. Helemaal alleen scharrelt hij op de zeebodem rond, omringd door allerlei gevaren. Hij moet op zichzelf kunnen vertrouwen, hij moet ook in een uitstekende conditie verkeren. Daarom kun je een duikploeg op de wal zien hardlopen en in het wad door de modder zien baggeren, waar ze met een rubberbootje in neergezet zijn.

Er komt heel wat voor kijken voor een duikerpak goed en betrouwbaar om 't lichaam zit. Op het droge is het maar niks, maar onder water voel je je er „lekker" in.

Zo op het eerste gezicht lijkt hij een vreemd watermonster, maar dat komt door de tegenlicht-opname.

DE TONEELSPEELSTER

EEN van die instellingen waar jonge mensen op zijn minst èven aan denken als zij van school komen en een beroep moeten kiezen, is de toneelschool. Vaak lokt het toneel maar de eisen die gesteld worden, zijn hoog: een middelbare schoolopleiding, acteertalent (en niet zo'n beetje!) en zelfs dan moet er nog heel hard gewerkt worden. Als je werkelijk talent hebt, kun je er ook zonder middelbare-schoolopleiding komen; er worden wel 'ns uitzonderingen gemaakt, maar die zijn echt op de vingers van je twee handen te tellen!

Kitty Janssen had een middelbare opleiding en (zeiden haar leraren van de toneelschool) een onvoorstelbaar groot talent. Na jaren van ploeteren deed zij in 1951 eindexamen en slaagde met glans, waarna zij haar loopbaan begon bij de Nederlandse Comedie. Kort na elkaar speelde Kitty Janssen twee grote rollen in dat eerste jaar. Het publiek perste zich in het Leidsepleintheater — toen nog geen bioscoop — om haar te zien spelen in „Engeltje van Niets" en „Eens in de honderd jaar". De kranten waren vol lof over haar. Een beter begin kan een jonge actrice echt niet hebben. Zij was toen éénentwintig jaar.

Nu zijn we twaalf jaar verder en heet zij mevrouw Van de Toorn, maar als Kitty Janssen is zij bekend gebleven, niet alleen door het toneel, maar vooral ook door de televisie. Natuurlijk herinner je je de bekoorlijke, wat vrijgevochten freule Nicolien uit een van Swiebertjes avonturen. Heel wat mensen blijven thuis voor hun televisietoestel zitten als zij met de Belgische acteur Paul Cammermans optreedt in „Arthur en Eva".

Aan werk heeft ze geen gebrek. Als zij niet repeteert in de studio, dan is ze wel bezig met de voorbereidingen van een nieuw theaterstuk. Mocht ook dat niet het geval zijn, dan is zij thuis bij haar kinderen: Joost, Dikkie en Maudje, in het fraaie huis in Aerdenhout. „Moeilijke, maar schattige kinderen," zegt ze. „Joost, de oudste, is de brutaalste van allemaal." Of hij aanleg heeft voor het toneel? Kitty Janssen weet het niet. „Ik geloof niet dat het erin zit," zegt ze, „maar het kan nog komen."

Het huis in Aerdenhout is een heerlijke speelgelegenheid voor de kinderen en dat is maar goed ook, want hun moeder is nogal 'ns van huis, zoals laatst toen zij een weekje naar Spanje moest. Actrice en huisvrouw zijn, het allebei góed zijn, dat is niet zo heel eenvoudig, maar Kitty Janssen schijnt het geheim ervan te kennen. Het moet iets te maken hebben met haar enthousiasme, met haar zin om van alles en nog wat te ondernemen. Zij houdt van reizen en fietsen en koken. Zij is geweldig actief.

Maar naast haar vele bezigheden is er toch één ding dat ze het allerliefst doet: veel en vooral lang slapen.

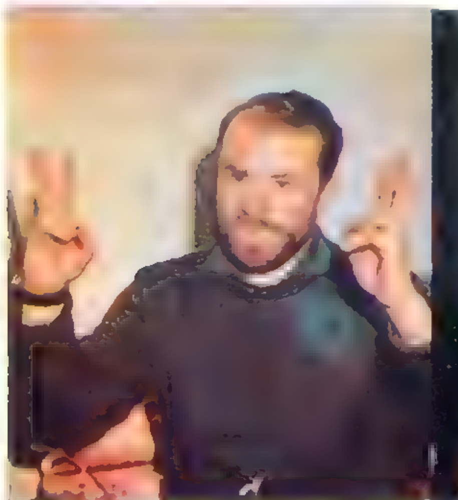
DE RECLAMEVLIEGER

DE in fel geel en rood geschilderde Tiger Moth kwam met brullende motor omlaag, recht op de twee stalen pennen af die in de bevroren grond waren gedreven. Over de pennen hing een lus en aan die lus zat het sleepnet, dat met enorme letters zijn reclameboodschap uitschreeuwde. Achter het toestel hing een kabel waaraan een klein ankertje bevestigd was. Net op het moment dat het erop begon te lijken dat de tweedekker zich een goed eind de grond in ging boren, trok de vlieger het toestel op, tot de neus recht omhoog wees en de Tiger alleen maar aan zijn schroef hing. Het ankertje had de lus gegrepen en het sleepnet hing nu zo'n vijfentwintig meter onder het toestel, dat langzaam zijn neus naar voren bracht. Het gevaarlijkste moment van elke reclamevlucht was achter de rug.

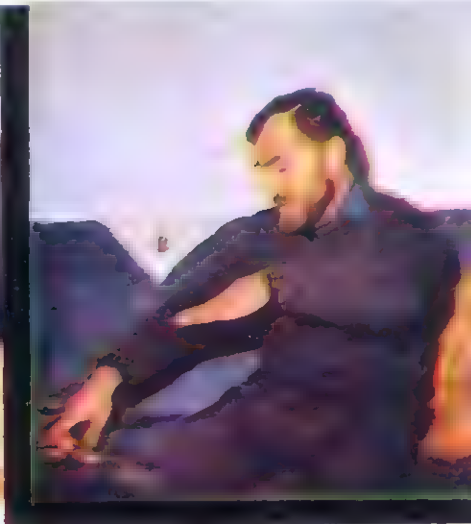
Nog vóór het toestel te zien was, kondigde een zacht gebrom in de verte een uur daarna z'n terugkomst aan. Het was duidelijk dat het de vlieger moeite kostte het toestel tegen de nogal harde wind in omlaag te krijgen. Op een hoogte van nog geen dertig meter kwam het over het veld, het sleepnet strak achter zich aan. Op een bepaald, van te voren aangegeven punt kwam dit los en fladderde het aan een parachute naar beneden. De Tiger draaide nog een rondje en zette toen behoedzaam zijn twee wielen op de grond.

Een kwartier daarna zit de vlieger bij de behaaglijk brandende kachel. Hij heeft het door en door koud gekregen in de open cockpit. Djoela, zo wordt hij genoemd, maar hij heeft nóg een paar prachtige namen: Gyula Mihály Sebestyén Csizmadia, geen Nederlandse naam, nee, maar hij is Hongaar. Hij is nu al zo'n jaar of acht in Nederland, waar hij vliegt en studeert. In Hongarije heeft hij een middelbareschoolopleiding gehad; hij kwam naar de Rijksluchtvaartschool, kreeg een militaire vliegopleiding, werd instructeur en daarna invlieger, of — om 'ns een heel mooi woord te gebruiken — testpiloot. Meer dan veertig verschillende typen vliegtuigen heeft hij gevlogen: Macchi's, Fiats, Junkers, Focke Wulfs, Dakota's, Blenheims en nog veel meer. En nu vliegt hij toestelletjes als de Tiger Moth, met een sleepnet achter zich aan. Hij vertelt dat het beroep van reclamevlieger geen gemakkelijk beroep is. Als hij het net van de grond oppikt, zit het toestel nog geen meter boven de grond. Hij gebruikt allebei zijn handen om uit te leggen hoe het gebeurt en waarom het zo en niet anders kan. Hij móét wel steil omlaag komen, anders sleept het anker over de grond en kàn het achter iets blijven haken dat niet meegeeft. En na het duiken moet hij wel loodrecht omhoog want anders sleept het net over de grond en kan het beschadigd worden kan hij letters verliezen. Het komt meer dan eens voor dat een beginneling zijn toestel te vroeg optrekt en dus de lus mist, zodat het net rustig op de grond blijft liggen. Ook kan het gebeuren dat het toestel te laat optrekt, waarna het toestel wel op de schroothoop terecht komt. Gyula Csizmadia begint langzamerhand warm te worden. Waarom hij in de open cockpit van een Tiger kruipt als er toch ook toestellen staan met een gesloten cockpit? Hij lacht even. De Tiger heeft een oersterke motor. Met zo'n enorm sleepnet achter je aan is een toestel haast onbestuurbaar. Met vrijwel elke andere machine is het eenvoudig niet te doen. Bovendien is een Tiger Moth een langzaam vliegtuig, zodat het gevaar dat het net in de lucht kapot getrokken wordt niet groot is. En deze twee voordelen wegen echt wel tegen dat ene nadeeltje op. Maar koud is het...

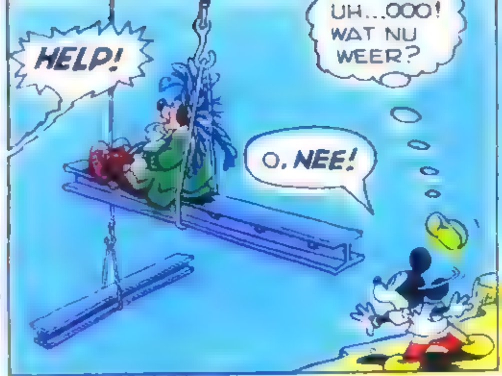
Met levendige gebaren legt Gyula Csizmadia ons uit hoe het oppikken van het grote sleepnet in zijn werk gaat. Het moeilijkste karwei van elke reclamevlucht.

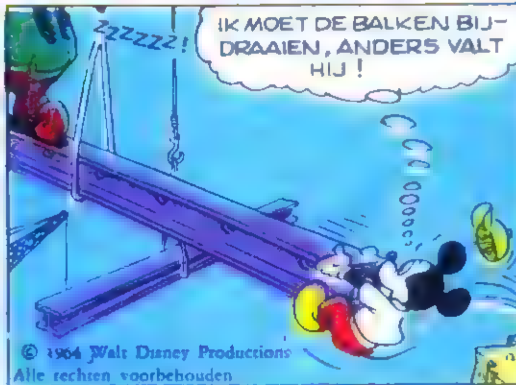
De Tiger Moth leent zich wel het best voor reclamevluchten. Maar koud is het, in die open cockpit ....

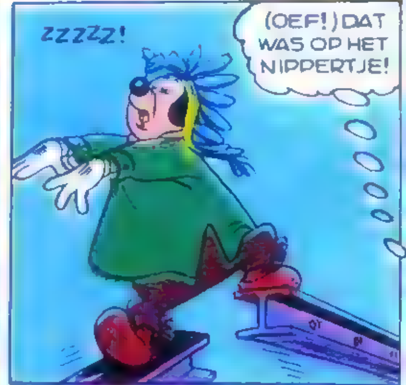
Mickey en Goofy

Als de stuwdam in het verre Westen voor 't eerst wordt geprobeerd, heeft Mickey als bewaker zijn handen vol aan de Indianen, die toekijken. De vrouw van het opperhoofd begint plotseling angstig te gillen . . .

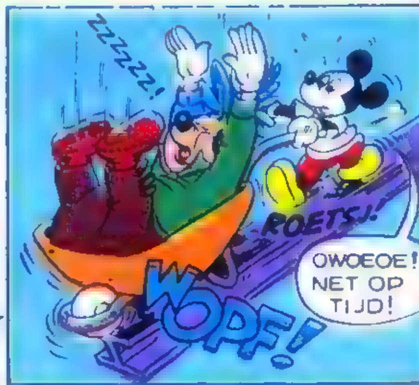

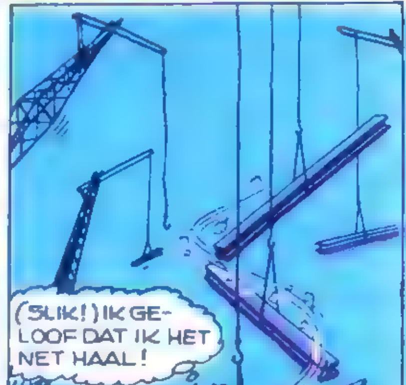

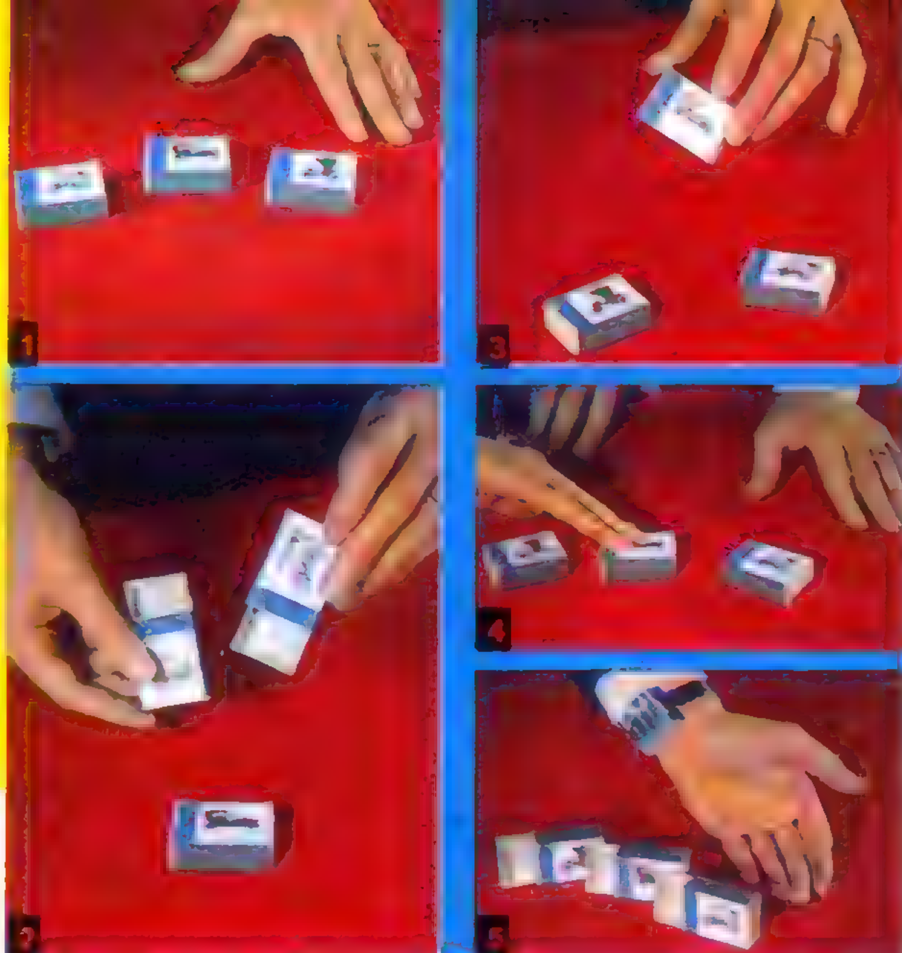

HET LEGE LUCIFERDOOSJE

Leg drie luciferdoosjes vóór je op een tafeltje (foto 1). Schuif er twee open en laat het publiek zien dat zij beide leeg zijn (foto 2). Leg ze neer, neem het derde doosje in je hand en schud er mee, zodat iedereen de lucifers in het doosje kan horen rammelen (foto 3). Leg het tussen de twee andere. Schuif de drie doosjes nu wat door elkaar en vraag of iemand het volle doosje kan aanwijzen. Er zullen genoeg liefhebbers zijn en ongetwijfeld zullen zij op het doosje wijzen waar zij daarnet nog lucifers in hebben horen rammelen (foto 4), maar ook dat doosje blijkt leeg te zijn ... Het raadsel is niet zo groot als je misschien denkt. De drie luciferdoosjes waren leeg, maar er was nog een vierde, halfvol doosje, dat je vóór het uitvoeren van de truc zó onder de band van je polshorloge had geschoven, dat het niet zichtbaar was voor het publiek (foto 5). Toen je met dat ene (lege) doosje schudde, hoorde iedereen lucifers rammelen, alleen niet in het doosje dat je schudde, maar in het doosje dat listiglijk verborgen was!

Als je nu ook deze trucs van de beroemde Franse goochelaar Kassagi aan je verzameling toevoegt, moet je langzamerhand toch wel in staat zijn een aantal van je vriendjes paf te laten staan over jouw goochelprestaties!

HOCUS Pep POCUS

DE TWEE KAARTEN

Haal, op een zo onverschillig mogelijke manier, klaveren vijf en schoppen vier uit een spel kaarten en laat ze aan het publiek zien (foto 6). Vraag aan iemand of hij de twee kaarten zomaar ergens terug in het spel wil steken; het doet er niet toe waar (foto 7). Neem het spel in je handen, strijk er maar 'ns wat overheen en mompel enkele onverstaanbare woorden. Laat dan zien dat je — terwijl je het spel kaarten vóór je op de tafel werpt — twee kaarten in je hand houdt (foto 8), de twee kaarten die je aan het begin van de truc aan het publiek hebt laten zien (foto 9).

Dit is nu 'ns een echte goocheltruc. Hij berust deels op een zekere vingervlugheid, deels op gezichtsbedrog, waar de goochelaar een dankbaar gebruik van maakt. De hele truc bestaat hieruit dat je de klaveren vijf en de schoppen vier uit het spel hebt gehaald, terwijl de bovenste en onderste kaart de klaveren vier en de schoppen vijf zijn! Dat is van te voren gemakkelijk te regelen. Wanneer je nu het spel op de tafel werpt, moet je ervoor zorgen dat de bovenste en de onderste kaart tussen je vingers blijven zitten. Na enige oefening lukt dit wel. Met een triomfantelijk gebaar laat je dan klaveren vier en schoppen vijf aan je publiek zien. Niemand zal in de gaten hebben dat het eigenlijk klaveren vijf en schoppen vier hadden moeten zijn ... want echt, ze lijken zoveel op elkaar (foto 10).

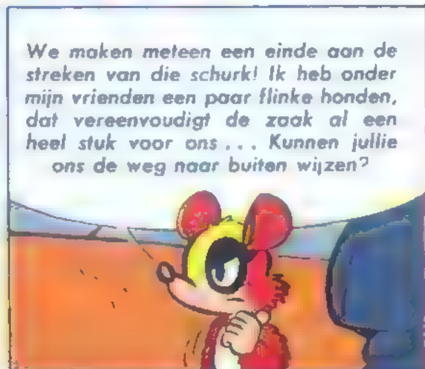
GEEN SALAMI VOOR PHILOMEEN

...r Raymond Macherot

Chlorophyl en Minimum ontdekken dat twee muizen de schuldigen zijn aan de diefstal van enkele salami-worsten bij de kruidenier. Tot Chloro's verbazing verklaren de dieren dat zij zich onmogelijk met het stelen van [illegible]

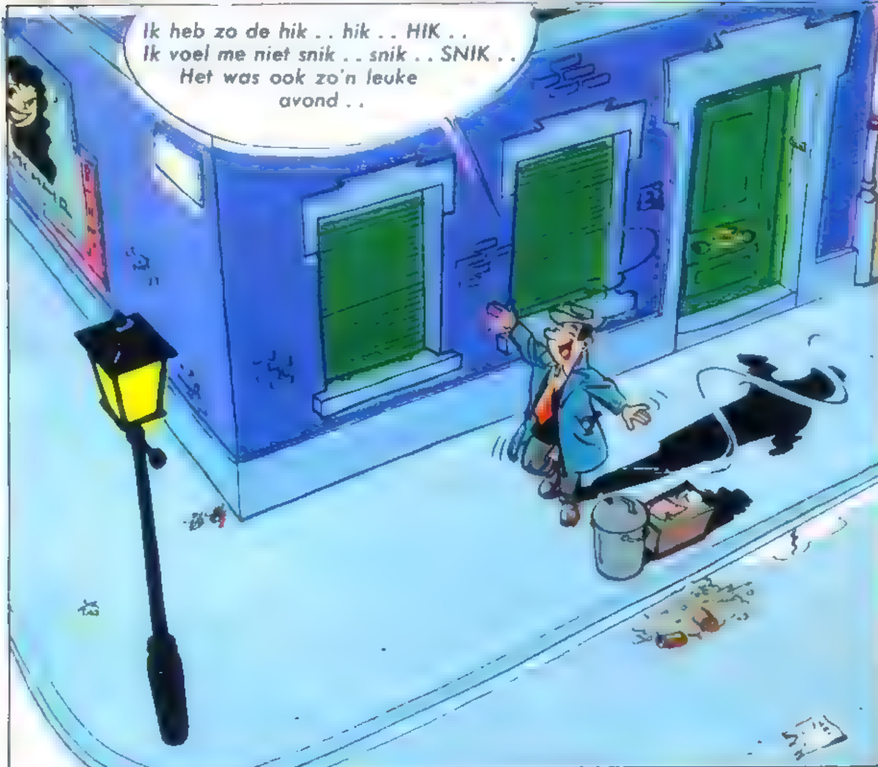

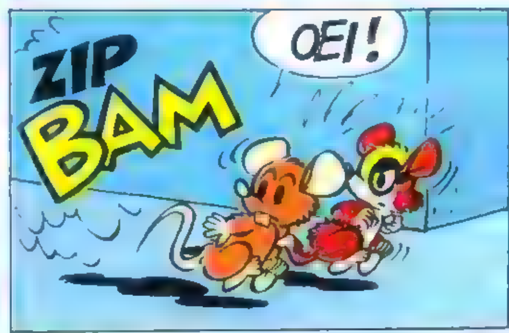

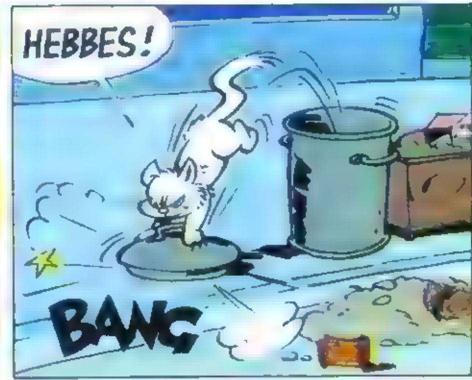

Ik heb zo de hik . . hik . . HIK . .
Ik voel me niet snik . . snik . . SNIK . .
Het was ook zo'n leuke avond . .

. . . en dat durven ze nou een redelijk schepsel te noemen!
Hahaha! Het helinnelt mij aan mijn soldatentijd!

ZIP
BAM
OEI!

Nu wil je het op handen en voeten plobelen . . . Hu, hu, paaldje!
Minimum, ik verzoek je vriendelijk je mond te houden!

We hebben belangrijker dingen te doen. Daar heb je het huis van die bewuste Philomeen!

HEBBES!
BANG

Vertel nu maar 'ns wat er is met „die bewuste Philomeen"!

Geen antwoord! Ik heb ze waarschijnlijk met één tik bewusteloos geslagen. Even kijken . . .

VERDRAAID!

Aai! Ze komt achter ons aan!

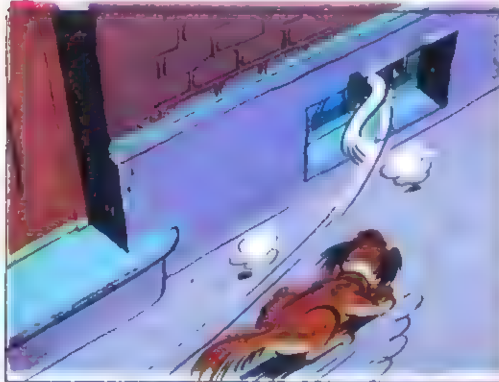

FIKSKE!

WORDT VERVOLGD

JA, dat is geloof ik wel iets wat elke jongen die dit blad leest 'ns een keer zou willen meemaken een ronde over het Circuit van Zandvoort in een snelle sportwagen. En... heel veel meisjes misschien ook wel. Want tenslotte hebben ook meisjes in de autosport iets bereikt. Wat denk je van een Pat Moss, een Anne Hall en veel vroeger de beroemde renwagen-bestuursters Anne Itier, Eliska Junek en Madame Du Gast? Ze konden dikwijls zelfs nog beter sturen dan vele mannen.

Maar om nu op die ronde in een sportwagen terug te komen: ik geloof echt dat ik wel een jaar lang rondjes zou moeten rijden om jullie allemaal één keer mee te nemen. Maar omdat ik in de laatste 15 jaar zo'n dikke 10.000 ronden gereden heb, kan ik jullie allemaal tegelijk op papier meenemen om een ronde op ons nationale circuit te rijden in een snelle sportwagen.

Om te beginnen zorg ik ervoor dat het mooi weer is; de baan is dan dus goed droog. Een valhelm op, je stoeltje precies goed stellen en daar gaan we!

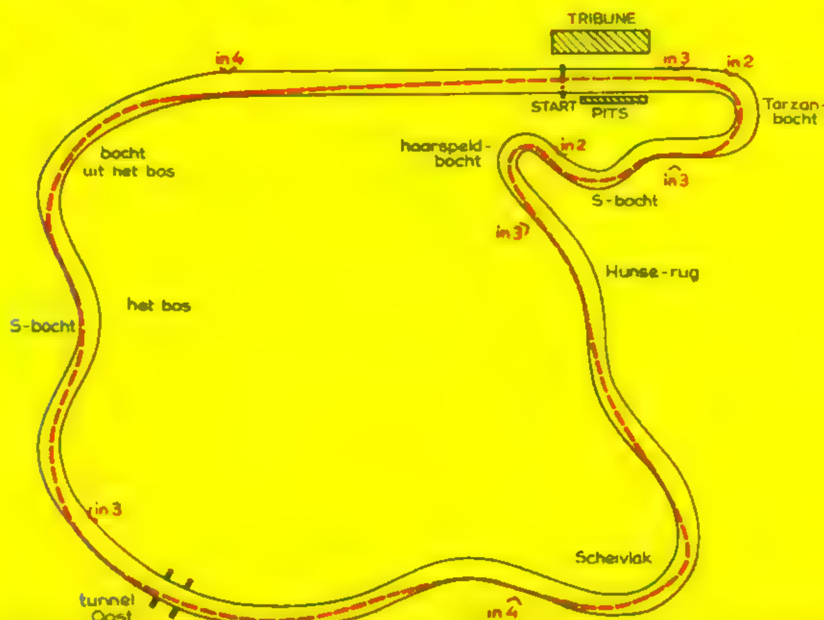
We beginnen zomaar op volle snelheid op het rechte eind van het circuit, alsof we al even aan de gang zijn. De wind giert om ons heen en als een lint flitst de weg onder ons door. Daar in de verte staat links de tribune met het dak op de slanke witte pilaren en rechts het tijdwaarnemershuis met de pits. Wat draaien we nu? Mooi, 180 km per uur, de toerenteller wijst 5500 toeren aan en de oliedruk is 80 lbs. (Engelse ponden per vierkante inch.) Snel aflezen, alles is inwendig in orde. Ook de temperatuur van het koelwater is met 84° helemaal O.K. Daar schieten we al door de „straat" tussen pits en tribune en zien we de Tarzanbocht op ons afkomen.

Even afremmen, niet te gek hard, want die schijfremmen zijn sterk. Met de rechtervoet op het rempedaal vlug de versnellingspook in vrij, met de rechterkant van de voet een scheut tussengas en in de derde versnelling gewipt. Daar is de bocht, naar links sturen en er hoog op af, terug in 2, de motor giert op naar 6000 toeren, en nu draaien we naar rechts en vallen als het ware de bocht in, we geven al gas bij en raken nu aan de rechterkant op 2/3e van de bocht de binnenkant bij het betonrandje. We zijn alweer hard aan het gasgeven en laten de wagen mooi naar buiten lopen, vlak langs de wegrand en we gaan door naar 3. Even gasgeven nu en meteen zitten we in de flauwe linkerbocht, waar we, niet te fors remmend, met een flinke stoot gas in 2 terugwippen, want dan komt een van de interessantste stukken: de

Met luid gierende banden wringt de spierwitte Mercedes zich door de Tarzanbocht, al vlak na de „start".

MET EEN SPORTWAGEN

rechterbocht die naar het rechte stukje vóór de haarspeld leidt. Met flink gas in 2 spuiten we door het rechte stukje en trekken de wagen naar rechts om goed hoog aan de rechterkant klaar te zijn voor de haarspeldbocht. We hebben even geremd en zijn de bocht ingegaan; nu moeten we flink gasgevend erdoor en pas laat de linkerkant van de weg bij het bekende betonnen randje raken en daar gaan we!! Nu kunnen we gasgeven en de motor huilt omhoog naar de 6200 toeren en we voelen hoe de hele wagen naar rechts schuift; netjes bijsturen en naar de top van de heuvel, de Hunserug; daar schakelen we in 3. Het toerental valt even en dan komt de afdaling naar de snelle linkerbocht tussen de twee heuvels.

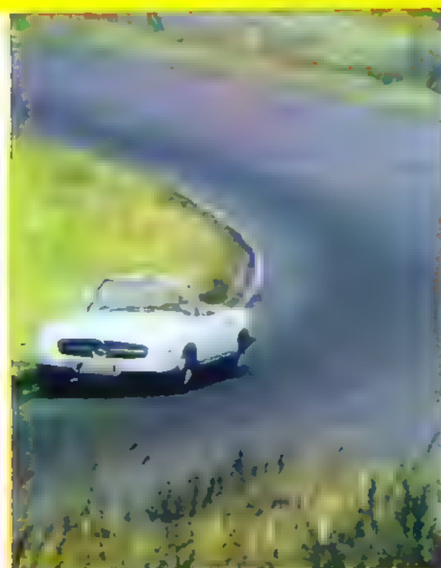
Steeds sneller vliegt de wagen nu naar de linkerkant wegkant en na deze binnenkant mooi zuiver aangesneden te hebben, gaan we omhoog alsof we in een lift zitten! Geen wonder, want we doen ruim 145 km per uur. Nu is het zaak om scherp rechts van de weg langs de onderkant van die heuvel te sturen. Dat is het Scheivlak en zodra we onder die top langs geschoten zijn, laten we de wagen helemaal naar de linkerkant van de weg drijven, want nu komt een van de twee moeilijkste bochten, de bocht in het Scheivlak. Hij is zo moeilijk omdat hij niet alleen afdaalt, maar ook steeds naar rechts blijft doorbuigen zodat je hem heel hoog en sterk links moet ingaan en op moet passen niet te vroeg in de binnenkant te komen, want dan zit je hopeloos verkeerd in het laatste gedeelte! En dus houden we de wagen nogal links en gaan geleidelijk gasgevend naar rechts toe, tot we nèt de binnenkant bij het witte streepje raken en nu de wagen mooi naar links kunnen laten schuiven, gasgevend en het wegschuiven met het stuur opvangend. Nu ligt er een klein recht stuk voor ons. We trekken hard op in 3, dan in 4 en gaan weer naar links langs een duintje en zien het lange complex van snelle rechterbochten dat naar het bos leidt. De wind trekt en plukt aan ons. In een lange snelle boog snijden we de eerste rechterbocht aan, lopen helemaal naar buiten, buigen dan weer naar rechts en hier is de tunnel Oost al, waarna we, na éven de rechterkant van de wegkant aangetipt te hebben, weer helemaal naar links schuiven, nu met bijna 160 km per uur. Dan remmen we wat bij en met een scheut gas naar 3 terug gaan we, stevig het stuur vasthoudend, naar rechts om de eerste bocht van het bos aan te snijden. Nu niet helemaal naar links, maar even in het midden blijven en ons goed opstellen voor de S naar links. Wij zitten aan de linkerkant en zien al hoe de nu komende en heel moeilijke bocht uit het bos zich naar rechts gaat buigen. We komen ongeveer in de linkerhelft van de weg over de kleine top, die daar in de weg zit, en terwijl we ineens de rechterbocht voor ons zien liggen valt de grond weg en nu moeten we heel even rechtuit sturen. Daar zitten we al midden in de lange rechterbocht uit het bos. Ook hier een binnenkant met een betonrand en nu gaat het gas helemaal open en schieten we met gierende banden naar de uiterste linkerkant van de weg en dan is er alleen maar een heel flauwe rechterbocht en het rechte stuk ligt voor ons open. De toeren stijgen, een ruk en we zijn op topsnelheid. Nu gaat het echt hard. Wéér stormen we aan op het tribunecomplex...! Onze ronde is achter de rug. En op papier stop ik nu, hoewel ik best nog een paar ronden met jullie zou willen draaien.

Bij het vertellen over dit rondje heb ik zoveel mogelijk de „ideale" lijn gevolgd, zoals je die op het kaartje ziet. Nu varieert die lijn natuurlijk wel wat voor ren- en sportwagens, maar in grote trekken is dit toch wel de lijn om het mooist rond het Circuit te komen. Bekijk hem goed en kom later ook eens in Zandvoort rijden. Maar dan nooit hàrd beginnen, wat wij in dit verhaal wel gedaan hebben. Alleen met langzaam aan een weg leren „begrijpen", kun je snel en... veilig leren rijden. En dat laatste is het belangrijkste!

Hierboven en hieronder zie je hoe de echt niet eenvoudige bocht in het Scheivlak genomen moet worden. Hoog en naar links uitgeweken komt de sportwagen de afdalende bocht in.

door J. B. Th. HUGENHOLTZ

HET CIRCUIT OP

Met op de achtergrond de lege tribunes raast de wagen door de venijnige haarspeldbocht.

WALT DISNEY'S

SPIN en MARTY

HET KASTEEL

De jongens van de Triple R geloven niet dat Davey in een echt kasteel woont. Als Davey door zijn groot vader wordt teruggeroepen, omdat deze een ongelukje heeft gehad, mogen Spin en Marty met hem mee. Davey heeft niet gelogen: hij wóónt in een ècht kasteel. . .

ZE HEBBEN GEZEGD DAT IK HIER WEG MOEST, MAAR ERGENS ANDERS ZOU IK NIET GELUKKIG ZIJN.
TOEN MIJN VADER EN MOEDER STIERVEN, KWAM IK BIJ GROOTVADER WONEN.

IK HEB ALLEEN DAVEY NOG. EENS ZAL HET KASTEEL VAN HEM ZIJN!
EN IK VERKOOP HET **NOOIT!** IK BLIJF HIER VOOR ALTIJD!

IK ZOU JE GRAAG MEER WILLEN GEVEN, DAVEY. ZOALS HET NU IS, REDDEN WE HET MAAR NET...
IK GEEF NIET OM GELD, GROOTVADER. IN EEN ECHT KASTEEL WONEN IS FIJNER DAN WAT OOK!

IK SLAAP BENEDEN, ACHTER DE KEUKEN. DAVEY, BRENG JIJ JE VRIENDEN NAAR DE TOREN. MORGEN LAAT JE ZE ALLES MAAR ZIEN!
KOM MEE, SPIN EN MARTY!

IS ER GEEN LICHT IN HET KASTEEL?
DAT KOST EXTRA GELD ...EN VOLGENS GROOTVADER LEEFDEN DE MENSEN VROEGER ÓÓK ZONDER... DUS WAAROM NU NIET?

AL GAUW ZIJN ZE IN DE TORENKAMER...
HIER IS HET. WE SLAPEN ER MET Z'N DRIEËN!
IK HEB 'T GEVOEL DAT WE EEN HEEL EIND GEKLOMMEN HEBBEN!

KIJK MAAR 'NS NAAR BENEDEN! DAAR LIGT HET BINNENPLEIN. ALLEEN DE KLOKKETOREN IS NOG HOGER!

SJONGE! HOGER KAN HAAST NIET!
JA... MAAR TOCH IS DIT 'N HEEL EIND ALS JE VALT!

DE VOLGENDE OCHTEND LAAT DAVEY DE JONGENS HET KASTEEL ZIEN...
HIERACHTER BEWAARDE GROOTVADER ZIJN GOUD!
ECHT SPOOKACHTIG!

WAAR? IK ZIE NIETS!
KIJK HIER MAAR!

Het vliegtuigje en de twee mannen in de cockpit brengen gevaar naar het kasteel van Davey's grootvader, waar Spin en Marty intussen naar hun kamer zijn gegaan, niet vermoedend dat een van hun spannendste avonturen al is begonnen...

WORDT VERVOLGD

SPORT VOOR ZWARE JONGENS!

OVER het land van de Olympische Spelen-1964 gesproken: wat weten we nou eigenlijk van het Japan van tegenwoordig? Nee, jongens, we maken er geen aardrijkskundeles van, wees maar niet benauwd. Ik bedoelde eigenlijk: wat weten we van de sport in Japan? Natuurlijk, dacht ik 't niet, daar komen ze al met judo op de proppen. Dat is ook begrijpelijk. Judo is een van de voornaamste exportartikelen van de Japanners, maar ze zullen echt niet gedacht hebben dat ooit nog eens een niet-Japanner (ene Anton Geesink!) de exporteurs, of beter gezegd de **leermeesters,** zou overtreffen. Goed, dat is een bekend verhaal.

Judo is overigens niet zo Japans van oorsprong als het **sumo,** ook een soort worstelen, een sport die al duizenden jaren wordt beoefend, maar die de laatste jaren weer aanzienlijk populairder is geworden dank zij de grote belangstelling die vooral de televisie voor sumo heeft getoond. Er worden, overal in de grote steden, belangrijke toernooien gehouden, waaraan de sterkste sumo-worstelaars meedoen, beroepsworstelaars, die dagelijks vergeten aan hun lijn te denken. Wanneer meneer Dik wil proberen een paar sumoworstelaars te tekenen, dan moet hij vooral zware jongens neerzetten, zo in de buurt van de driehonderd pond ofte wel 150 kilo! En, meneer Dik, mèt een behoorlijke buik, een zéér behoorlijke, mogen we wel zeggen. Dat gewicht is belangrijk, want je verliest een gevecht als je buiten de ring wordt gezet. Nou ja, dan zorg je dus dat je moeilijk te verplaatsen bent.

Er worden allerlei gebruiken toegepast, die nu niet helemaal meer te begrijpen zijn, maar waarvan de oorsprong natuurlijk te vinden is in de lange geschiedenis van dit echt-Japanse worstelen. Om een voorbeeld te noemen: de worstelaars strooien zout voor het begin van het gevecht. Als bij ons iemand met zout strooit (behalve dan op een ei of patates), dan roept iedereen dat er ruzie komt. En in zekere zin is dat bij die Japanse worstelaars eigenlijk ook wel het geval, maar 't blijft allemaal keurig binnen de perken.
Vooral de beginstand is prachtig om te zien. De worstelaars, die alleen maar een lendedoek dragen, met houvast aan de heupen, staan zo te zien als nijdige katten tegenover elkaar, maar ze observeren elkaar met grote aandacht en doen niets overhaast, want één minder geslaagde beweging kan het verlies van de partij betekenen. Dan, als ze elkaar bij die lendedoek vatten, begint het eigenlijke gevecht, waarbij het erom gaat de tegenstander het evenwicht te laten verliezen. Degene die de grond met een ander deel van het lichaam dan de voet aanraakt (of die, al is het dan netjes **op** zijn voeten, buiten de ring wordt gedeponeerd), heeft het gevecht verloren. En denk nou niet dat deze Japanse sumo-worstelaars dikke, domme, trage kolossen zijn, want dan zit je ernaast. Ze zijn, om te zien, inderdaad wat aan de logge kant, maar ze kunnen zich razendsnel bewegen, ze zijn enorm sterk en handig, hebben een flitsend reactievermogen en hun voetenwerk is om jaloers op te zijn.

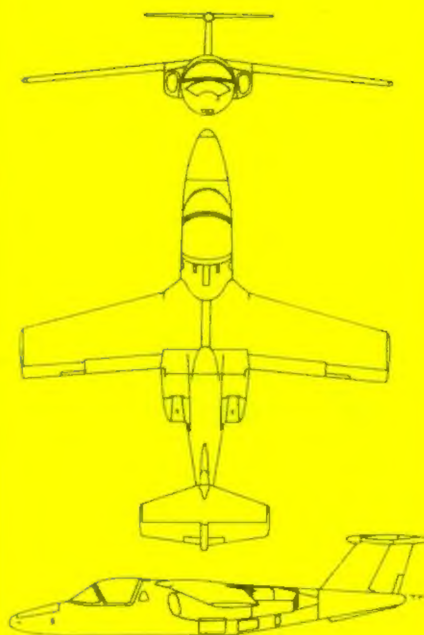
Ik zei al dat de belangstelling voor sumo buitengewoon groot is, vooral dank zij de aandacht die de televisie aan dit worstelen besteedt, maar je kunt wel zeggen dat het Japanse publiek van weinig takken van sport afkerig is. Japanners doen graag aan sport, hebben er wat voor over en zijn snel van aannemen. Waarmee ik maar wil zeggen dat ze vlot leren. Honkbal bijvoorbeeld hebben ze uitstekend van de Amerikanen geleerd, toen die na de tweede wereldoorlog het een en ander in **Nippon** (zo noemen de Japanners zelf hun land) te verhapstukken hadden. Ik maak me sterk, dat ons nationale team van de lui daar nog een heleboel zou kunnen leren. Ze hebben er zowel profs als amateurs, die dichter bij het Amerikaanse peil dan bij het onze staan.
Volleybal bedrijven vooral de meisjes met grote vaardigheid. Het is waarschijnlijk daarom dat het programma van de Olympische Spelen-1964 ook deze tak van sport vermeldt. Ach, het is tenslotte leuk als het organiserend land ook een paar gouden plakken wint: de Japanse meisjes staan aan de top! Hetzelfde kun je zeggen van zwemmers en zwemsters, die zich met ongelooflijke toewijding en hulp van alle mogelijke kanten voorbereiden op de komende spelen, van de turners die tot de beste van de wereld behoren, van de tafeltennissers en -tennissters en van nog veel meer sportbeoefenaars, die in oktober zullen laten zien waartoe ze in staat zijn. Grappig is ook (en kenmerkend voor de invloed van Amerika), dat de Japanners zulke enthousiaste golfspelers zijn geworden. Het spel wordt nu door anderhalf miljoen spelers beoefend! De moderne takken van sport zijn populair, de oude als sumo, judo en kendo (het Japanse schermen) worden daarnaast met grote intensiteit beoefend en voor alles heeft men belangstelling. Grote sportfeesten organiseert men er met het grootste gemak, zoals het jaarlijkse nationale atletiekfeest, dat in 1961 niet minder dan 14000 deelnemers uit het hele land trok. Wat dat betreft staan de Japanners dus niet vreemd tegenover een kolossaal evenement als de Olympische Spelen. Ze hakken jaarlijks met dat bijltje. En ze zullen er iets zeer aparts van maken en geen tegenslag accepteren!

EEN ZWEEDSE STRAALTRAINER:

DE SAAB-105

De Zweedse SAAB-vliegtuigfabriek, bekend door haar fantastische straaljagers als de Draken, de Lansen en de in ontwikkeling zijnde Viggen, heeft onlangs een straaltrainer uitgebracht die min of meer bedoeld is om de SAAB Safir op te volgen. Het nieuwe toestel heet SAAB-105 en kan eventueel ook privé als sport- of zakenvliegtuig dienst doen. Behalve twee vliegers naast elkaar kunnen op een bank daarachter twee of drie passagiers worden meegenomen, in een drukcabine. Bovendien kan de machine in de luchtmacht dienst doen voor tactische grondaanvallen, waartoe onder de vleugels allerlei wapens kunnen worden aangebracht, zoals twee 20 mm-kanonnen, zes bommen van 125 kg of twee geleide projectielen.
De Zweedse luchtmacht, die van plan is 130 van deze nieuwe SAAB's te kopen, wil dan ook een speciale tactische „Wing" gaan oprichten, die met de SAAB-105 zal worden uitgerust, speciaal voor het doen van grondaanvallen. Daarnaast zal een groot aantal SAAB-105's als straaltrainer in dienst worden gesteld, dus voor de opleiding van toekomstige straaljagerpiloten van de Zweedse luchtmacht. Ook voor de opleiding van verkeersvliegers is de SAAB-105 goed bruikbaar. Het toestel zou dan ook uitstekend geschikt zijn om de SAAB Safirs van onze Rijksluchtvaartschool op Eelde te vervangen, maar daarvoor zijn al zeven Franse Morane-Saulnier Paris straaltrainers gekocht, waarvan er nu twee geleverd zijn terwijl de resterende vijf nog dit jaar zullen volgen.
Vorig jaar juli heeft de SAAB-105 zijn eerste proefvlucht gemaakt. Het toestel heeft twee lichte Turboméca-Aubisque-straalmotoren, die een stuwkracht leveren van 700 kg elk. In totaal wordt 1400 liter kerosine meegenomen, waarop het toestel met een snelheid van 620 km per uur 3 uur en 40 minuten lang kan vliegen. De maximumsnelheid van deze Zweedse straaltrainer bedraagt op 8000 meter hoogte 790 km per uur en het vliegbereik wordt met 2100 km aangegeven. Merkwaardig is dat de vleugel hoog aan de romp bevestigd werd. Een hoogdekkertje dus, waardoor de romp zeer laag boven de grond hangt. Ongetwijfeld zal in de komende jaren deze nieuwe SAAB nog wel van zich doen horen!

TECHNISCHE GEGEVENS SAAB-105:
Afmetingen: spanwijdte 9,5 m, lengte 10,5 m, hoogte 2,7 m. **Gewichten:** leeg 2200 kg, vlieggewicht 3500 kg. **Prestaties:** max. snelheid 790 km/u, kruissnelheid 620 km/u, startlengte 540 m, landingsuitloop 550 m, vliegbereik 2100 km, vliegduur 3 uur 40 minuten. **Motortype:** twee Turboméca-Aubisque-straalmotoren van 700 kg stuwkracht.

OPLOSSING VAN PAGINA 10

DE WRAAK

Abel was de dader. Toen hij probeerde Gus de moord in zijn schoenen te schuiven door te vragen wáár de vier kogels Max getroffen hadden, was dat zo goed als een schuldbekentenis. Want hoe kon hij weten dat er vier kogels afgevuurd waren, als hij dat zelf niet had gedaan? Baardemakers noch Rik hadden het over VIER kogels gehad . . .

KUIFJE

HET GEHEIM VAN DE EENHOORN

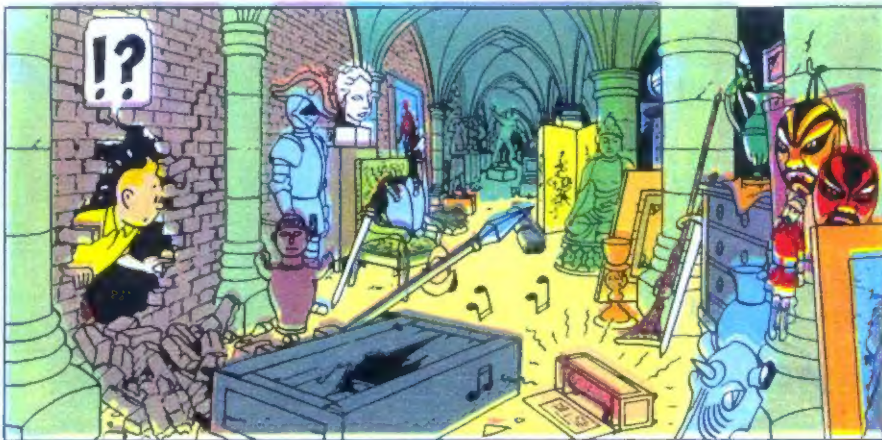
Terwijl Bobbie wanhopig naar zijn baasje zoekt, slaagt Kuifje erin een stormram te maken, waarmee hij probeert door de muur te breken. Zijn ontvoerders komen op het doffe gebonk af . . . .

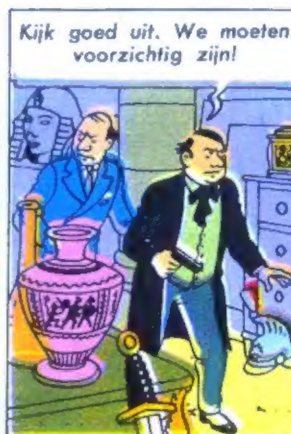

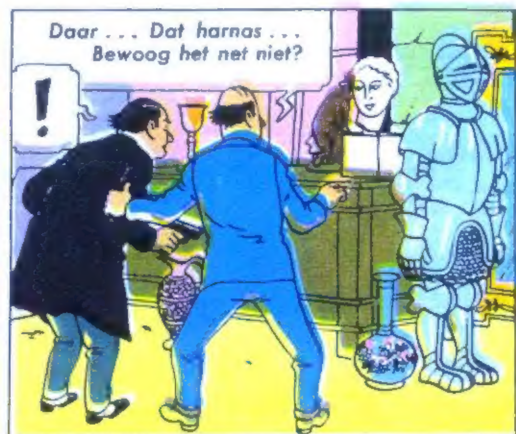

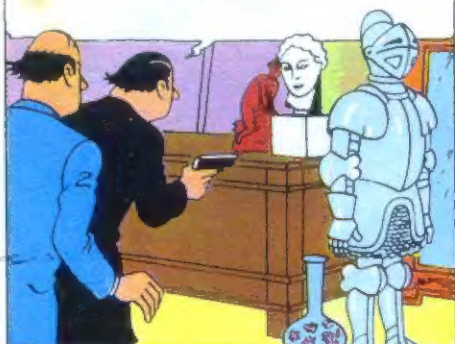

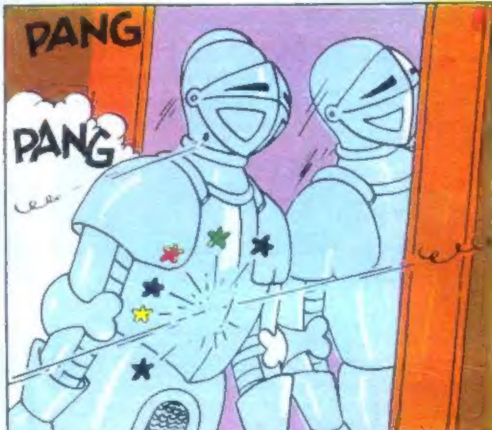
KUIFJE

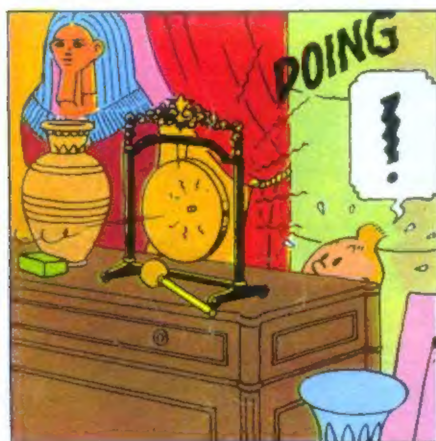

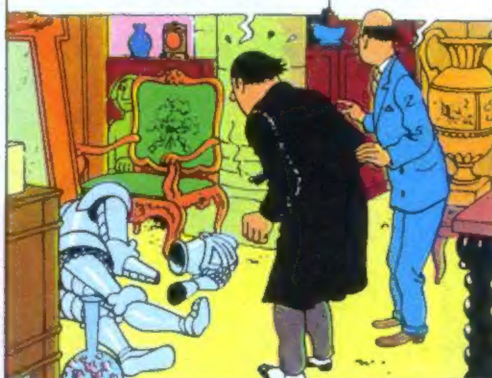
HET GEHEIM VAN DE EENHOORN

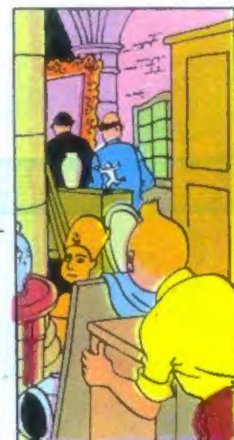

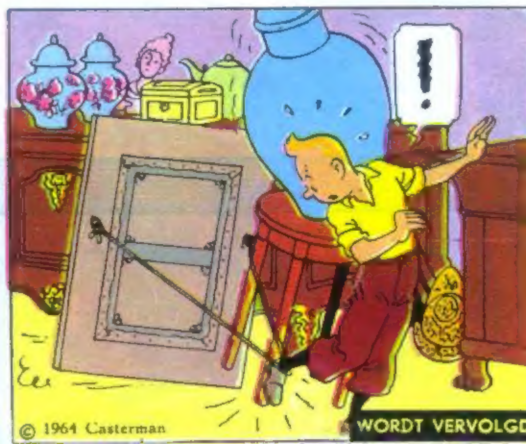

WORDT VERVOLGD